

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire
Diaries

Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΣΥΝΑΧΗ

ΒΙΒΛΙΟ 4

Vampire
Diaries
Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΣΥΝΑΧΗ
ΒΙΒΛΙΟ 4

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE VAMPIRE DIARIES 4 – DARK REUNION

Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2007

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: VAMPIRE DIARIES 4 – **Η σκοτεινή σύναξη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Daniel Weiss Associates, Inc & Lisa Smith, 1991

Published by arrangement with Rights People, London.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: shutterstock/Maksim Toome

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-281-5

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

© Daniel Weiss Associates, Inc & Lisa Smith, 1991

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire
Diaries

Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΣΥΝΑΕΗ

Βιβλίο 4

Μετάφραση:
Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

1

Ολα μπορούν να ξαναγίνουν όπως ακριβώς ήταν παλιά», είπε η Κάρολιν εγκάρδια, απλώνοντας το χέρι της και σφίγγοντας το χέρι της Μπόνι.

Αλλά αυτό δεν ήταν αλήθεια. Ποτέ, τίποτε δε θα γινόταν όπως ήταν πριν πεθάνει η Έλενα. Τίποτε! Και η Μπόνι είχε ένα κακό προαίσθημα γι' αυτό το πάρτι που προσπαθούσε να οργανώσει η Κάρολιν. Στο βάθος του στομαχιού της μια αόριστη ενόχληση της έλεγε ότι, για κάποιο λόγο, ήταν πάρα πολύ κακή ιδέα.

«Τα γενέθλια της Μέρεντιθ έχουν περάσει!» της επεσήμανε. «Ήταν το περασμένο Σάββατο».

«Αλλά δεν έκανε πάρτι... πραγματικό πάρτι σαν κι αυτό! Έχουμε όλη τη νύχτα δικιά μας – οι γονείς μου δε θα επιστρέψουν μέχρι την Κυριακή το πρωί. Έλα, Μπόνι! Σκέψου μόνο πόσο θα εκπλαγεί...»

Ναι, σίγουρα θα εκπλαγεί... σκέφτηκε η Μπόνι. Θα εκπλαγεί τόσο, που μετά μπορεί να με σκοτώσει!

«Κοίτα, Κάρολιν... Ο λόγος που η Μέρεντιθ δεν έκανε μεγάλο πάρτι είναι γιατί δεν έχει ακόμη διάθεση για γιορτές. Μοιάζει ασεβές, κατά κάποιο τρόπο...»

«Μα αυτό είναι λάθος! Η Έλενα θα ήθελε να περάσουμε καλά – το ξέρεις ότι θα το ήθελε... Λάτρευε τα πάρτι! Και δε θα της άρεσε καθόλου να μας βλέπει να καθόμαστε και να κλαίμε γι' αυτήν έξι μήνες αφότου έφυγε». Η Κάρολιν έγριψε μπροστά. Τα συνήθως ύπουλα πράσινα μάτια της

ήταν ειλικρινή και πειστικά. Δεν υπήρχε πονηριά μέσα τους, δεν υπήρχε καμιά από τις συνήθειες μοχθηρές μεθοδεύσεις της. Η Μπόνι ήταν σίγουρη ότι, τουλάχιστον αυτή τη στιγμή, το εννοούσε πραγματικά.

«Θέλω να είμαστε πάλι φίλες όπως παλιά», είπε η Κάρολιν. «Πάντα γιορτάζαμε τα γενέθλιά μας μαζί... μόνο εμείς οι τέσσερις, θυμάσαι; Θυμάσαι πώς τα αγόρια προσπαθούσαν πάντα να μπουκάρουν στα πάρτι μας; Λες να το προσπαθήσουν και φέτος;»

Η Μπόνι ένιωσε να της ξεγλιστράει ο έλεγχος της κατάστασης. Σκέφτηκε πάλι ότι αυτή ήταν κακή ιδέα· πολύ κακή ιδέα! Αλλά η Κάρολιν συνέχιζε. Έμοιαζε ονειροπόλα και σχεδόν ρομαντική καθώς μιλούσε για τις παλιές, καλές μέρες. Η Μπόνι δε βρήκε το κουράγιο να της πει ότι οι παλιές, καλές μέρες είχαν πεθάνει – όπως και η ντίσκο!

«Μα δεν είμαστε πλέον τέσσερις! Οι τρεις μας δε θα κάνουμε και κανένα σπουδαίο πάρτι...» διαμαρτυρήθηκε αδύναμα η Μπόνι, όταν κατάφερε να διακόψει την Κάρολιν.

«Θα καλέσω και τη Σου Κάρσον! Η Μέρεντιθ τα πάει καλά μαζί της, έτσι δεν είναι;»

Η Μπόνι αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι η Μέρεντιθ τα πήγαινε καλά με τη Σου – όλοι τα πήγαιναν καλά με τη Σου. Αλλά ακόμη κι έτσι, η Κάρολιν έπρεπε να καταλάβει ότι τα πράγματα δεν μπορούσαν να είναι όπως ήταν παλιά. Δεν μπορείς απλώς να αντικαθιστάς την Έλενα με τη Σου Κάρσον, και να λες ότι όλα τακτοποιήθηκαν.

Η Μπόνι αναρωτήθηκε πώς να το εξηγήσει αυτό στην Κάρολιν. Ξαφνικά, της κατέβηκε μια ιδέα.

«Ας προσκαλέσουμε και τη Βίκι Μπένετ!» είπε.

Η Κάρολιν την κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. «Τη Βίκι Μπένετ; Πλάκα κάνεις! Να προσκαλέσουμε αυτή την αλλόκοτη μικρή σαχλή, που ξεντύθηκε μπροστά στο μισό σχολείο; Μετά απ' όλα όσα συνέβησαν;»

«Ακριβώς λόγω αυτών που συνέβησαν!» είπε η Μπόνι

ακλόνητη. «Κοίτα... Το ξέρω ότι δεν ήταν ποτέ στην παρέα μας. Αλλά δεν κάνει πια παρέα με τους παλικαράδες – εκείνοι δεν τη θέλουν, κι αυτή τους τρέμει! Χρειάζεται φίλες. Εμείς χρειαζόμαστε κόσμο. Ας την προσκαλέσουμε!»

Για μια στιγμή, η Κάρολιν έδειχνε χαμένη και απογοητευμένη. Η Μπόνι πρόβαλε το πιγούνι της, ακούμπησε τις παλάμες της στους γοφούς της και περίμενε. Τελικά, η Κάρολιν αναστέναξε.

«Εντάξει! Νίκησες! Θα την προσκαλέσω. Αλλά εσύ πρέπει να φροντίσεις να έρθει η Μέρεντιθ στο σπίτι μου το βράδυ του Σαββάτου. Και, Μπόνι, μην της πεις τι κανονίζουμε. Θέλω στ' αλήθεια να της κάνω έκπληξη!»

«Θα της κάνεις...» είπε η Μπόνι αγέλαστη. Δεν ήταν όμως προετοιμασμένη για την ξαφνική χαρά στο πρόσωπο της Κάρολιν, ούτε για το παρορμητικό, ζεστό αγκάλιασμά της.

«Είμαι τόσο χαρούμενη που συμφωνείς μαζί μου!» είπε η Κάρολιν. «Και θα είναι τόσο ωραίο να ξαναβρεθούμε όλες μαζί!»

Δεν καταλαβαίνει τίποτε, συνειδητοποίησε η Μπόνι αποσβολωμένη καθώς η Κάρολιν απομακρυνόταν. Τι πρέπει να κάνω για να της εξηγήσω; Να της ρίξω γροθιά;

Ω Θεέ μου! Τώρα πρέπει να το πω στη Μέρεντιθ! σκέφτηκα ξαφνικά.

Μέχρι το βράδυ, όμως, είχε αποφασίσει ότι ίσως δεν ήταν απαραίτητο να το μάθει η Μέρεντιθ. Η Κάρολιν ήθελε να είναι έκπληξη για εκείνη. Ίσως, λοιπόν, έπρεπε να της πάει τη Μέρεντιθ απροετοίμαστη. Έτσι, τουλάχιστον, η φίλη της δε θα ανησυχούσε από πριν για το πάρτι. Ναι, ήταν μάλλον πιο γλυκό να μην πει τίποτε στη Μέρεντιθ, κατέληξε τελικά η Μπόνι.

Και ποιος ξέρει; έγραψε στο ημερολόγιό της την Παρασκευή το βράδυ. Ίσως παραείμαι αυστηρή με την Κάρολιν. Ίσως έχει μετανιώσει πραγματικά για όλα όσα μας έκανε – που προσπάθησε να ταπεινώσει την Έλενα μπροστά σε ολό-

κληρη την πόλη, και να κλείσει φυλακή τον Στέφαν για φόνο. Ίσως η Κάρολιν έχει ωριμάσει από τότε, και ίσως έχει μάθει να σκέφτεται και κανέναν άλλο εκτός απ' τον εαυτό της. Ίσως, τελικά, περάσουμε καλά στο πάρτι της...

Και ίσως με απαγάγουν εξωγήινοι πριν από αύριο το απόγευμα! σκέφτηκε τη στιγμή που έκλεινε το ημερολόγιό της. Ήταν μια ελπίδα κι αυτό...

Το ημερολόγιο ήταν ένα φτηνό σημειωματάριο με λευκές σελίδες και με μικροσκοπικά λουλουδάκια ζωγραφισμένα στο εξώφυλλό του. Άρχισε να γράφει μετά το θάνατο της Έλενας και είχε ήδη εθιστεί αρκετά. Μόνο εκεί μπορούσε να λείι όλα όσα ήθελε, χωρίς οι άλλοι να την κοιτάζουν σοκαρισμένοι και να λένε: «Μπόνι ΜακΚάλα!» ή: «Οχι, Μπόνι!»

Σκεφτόταν ακόμη την Έλενα όταν έσβησε το φως και κουλουριάστηκε κάτω από τα σκεπάσματά της.

Καθόταν πάνω σε πλούσιο, όμορφα κουρεμένο γρασίδι, που απλωνόταν προς όλες τις κατευθύνσεις μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι της. Ο ουρανός είχε ένα τέλειο γαλάζιο χρώμα και η ατμόσφαιρα ήταν ευχάριστα ζεστή και γεμάτη αρώματα. Τα πουλιά τραγουδούσαν.

«Χαίρομαι τόσο πολύ που ήρθες!» είπε η Έλενα.

«Α! ναι!» απάντησε η Μπόνι. «Κι εγώ χαίρομαι, φυσικά!» Κοίταξε ξανά τριγύρω και μετά κοίταξε γρήγορα την Έλενα.

«Θέλεις κι άλλο τσάι;»

Η Μπόνι κρατούσε στο χέρι της ένα φλιτζάνι τσαγιού, λεπτό και εύθραυστο σαν τσόφλι αυγού.

«Α! βεβαίως! Ευχαριστώ!»

Η Έλενα φορούσε ένα φόρεμα του δέκατου όγδοου αιώνα από αραχνοϋφαντη άσπρη μουσελίνα, που κολλούσε πάνω της και έδειχνε πόσο λεπτοκαμωμένη ήταν. Γέμισε το φλιτζάνι της Μπόνι όσο έπρεπε, προσέχοντας να μη χυθεί ούτε σταγόνα.

«Θα ήθελες ένα ποντίκι;»

«Ένα τι;»

«Είπα, θα ήθελες ένα σάντουιτς με το τσάι σου;»

«Α! σάντουιτς... Ναι, υπέροχα!»

Ήταν ένα σάντουιτς με λεπτές φέτες αγγουριού και μαγιονέζα ανάμεσα σε λεπτές τετράγωνες φέτες άσπρου ψωμιού χωρίς κόρα.

Το όλο σκηνικό ήταν ολοζώντανο και πανέμορφο, σαν πίνακας του Σερά. Είμαστε στο Γουόρμ Σπρινγκς, εκεί που κάναμε παλιά πικ νικ, σκέφτηκε η Μπόνι. Σίγουρα όμως θα έχουμε να συζητήσουμε πιο σημαντικά θέματα από το τσάι.

«Ποιος σου φτιάχνει τα μαλλιά σου;» ρώτησε η Μπόνι.

Η Έλενα ποτέ δεν μπορούσε να φτιάξει τα μαλλιά της.

«Σου αρέσουν;»

Η Έλενα ακούμπησε το χέρι της στα μεταξένια ολόχρυσια μαλλιά της, που τα είχε μαζέψει στο σβέρκο της.

«Είναι τέλεια!» είπε η Μπόνι, και ακούστηκε όπως ακριβώς η μητέρα της σε βραδινή συγκέντρωση των Θυγατέρων της Αμερικανικής Επανάστασης.

«Τα μαλλιά, ξέρεις, είναι σημαντικά!» είπε η Έλενα. Τα μάτια της φεγγοβόλησαν μ' ένα πιο βαθύ γαλάζιο απ' το χρώμα του ουρανού – με το έντονο γαλάζιο χρώμα του λαζουρίτη. Η Μπόνι, αμήχανη, άγγιξε τις δικές της κόκκινες μπούκλες που πετάγονταν εδώ κι εκεί.

«Αλλά και το αίμα, φυσικά, είναι σημαντικό!» συνέχισε η Έλενα.

«Το αίμα; Α! ναι! φυσικά...» είπε η Μπόνι και κοκκίνισε. Ιδέα δεν είχε για ποιο πράγμα μιλούσε η Έλενα, και ένιωσε σαν να περπατούσε πάνω σε τεντωμένο σκοινί με αλιγάτορες από κάτω. «Ναι... Το αίμα είναι σίγουρα σημαντικό...» συμφώνησε ξεψυχισμένα.

«Θέλεις κι άλλο σάντουιτς;»

«Ευχαριστώ!»

Ήταν με τυρί και ντομάτα. Η Έλενα διάλεξε ένα και για τον

εαυτό της, και το δάγκωσε ευγενικά. Η Μπόνι την παρακολουθούσε, νιώθοντας όλο και πιο ανήσυχη κάθε λεπτό που περνούσε.

Και τότε...

Τότε είδε τη λάσπη να τρέχει από τις άκρες του σάντουιτς!

«Τι... είναι αυτό;»

Η φωνή της ακούστηκε διαπεραστική από τον τρόμο. Για πρώτη φορά το όνειρο έμοιαζε σαν όνειρο, και διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε να κινηθεί. Μπορούσε μόνο να κοιτάζει με κομμένη την ανάσα. Μια πηχτή σταγόνα από το καφετί υγρό έσταξε απ' το σάντουιτς της Έλενας πάνω στο καρό τραπέζομάντιλο. Ήταν σίγουρα λάσπη!

«Έλενα! Έλενα, τι...»

«Μα όλοι αυτό τρώμε εδώ κάτω!»

Η Έλενα της χαμογέλασε και φάνηκαν τα δόντια της, που είχαν καφετιές κηλίδες.

Αλλά η φωνή που ακούστηκε δεν ήταν πια η φωνή της Έλενας. Ήταν μια φριχτή, παραμορφωμένη φωνή· και ήταν ανδρική! Η Μπόνι την άκουσε με τρόμο να της λέει: «Κι εσύ το ίδιο θα τρως!»

Η ατμόσφαιρα δεν ήταν πια ευχάριστα ζεστή και γεμάτη αρώματα. Έκανε υπερβολική ζέστη και μύριζε κάτι αηδιαστικά γλυκερό – σαν σκουπίδια που σάπιζαν. Στο πράσινο γρασίδι υπήρχαν μαύροι λάκκοι, και δεν ήταν τελικά όμορφα κουρεμένο, αλλά άγριο και άτσαλα μεγαλωμένο. Εδώ δεν ήταν το Γουόρμ Σπρινγκς. Ήταν το παλιό νεκροταφείο! Πώς δεν το είχε καταλάβει τόση ώρα; Μόνο που αυτοί οι τάφοι ήταν καινούργιοι...

«Θέλεις άλλο ποντίκι;» τη ρώτησε η Έλενα και χασκογέλασε αισχρά.

Η Μπόνι κοίταξε το μισοφαγωμένο σάντουιτς που κρατούσε, και ούρλιαξε. Από τη μια άκρη του κρεμόταν μία μυώδης, καφετιά ουρά. Το πέταξε πάνω σε μια ταφόπετρα, όσο πιο μακριά μπορούσε, και ακούστηκε ένας υγρός ήχος. Ση-

κώθηκε νιώθοντας αναγούλα και σκούπισε σαν τρελή τα χέρια της πάνω στο τζιν παντελόνι της.

«Δεν μπορείς να φύγεις ακόμη. Τώρα μόλις έφτασαν οι υπόλοιποι».

Το πρόσωπο της Έλενας άλλαζε: της είχαν ήδη πέσει τα μαλλιά και το δέρμα της γινόταν σιγά σιγά γκριζο και σκληρό. Διάφορα πλάσματα κινούνταν μες στο πιάτο με τα σάντουιτς, όπως και μες στους φρεσκοσκαμμένους λάκκους. Η Μπόνι δεν ήθελε να τα δει – νόμιζε ότι θα τρελαινόταν αν τα έβλεπε.

«Δεν είσαι η Έλενα!» ούρλιαξε κι έτρεξε μακριά.

Ο άνεμος έριξε τα μαλλιά μες στα μάτια της, και δεν έβλεπε. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που την καταδίωκε, βρισκόταν πίσω της – το ένιωθε πίσω της ακριβώς!

Τρέξε στη γέφυρα! σκέφτηκε.

Εκείνη τη στιγμή όμως συγκρούστηκε με κάτι...

«Σε περίμενα!» είπε το πλάσμα που φορούσε το φόρεμα της Έλενας – το γκριζο σκελετωμένο πλάσμα με τα μακριά παραμορφωμένα δόντια. «Άκου με, Μπόνι!»

Την κρατούσε απίστευτα δυνατά.

«Δεν είσαι η Έλενα! Δεν είσαι η Έλενα!»

«Άκου με, Μπόνι!»

Ήταν η φωνή της Έλενας· η πραγματική φωνή της Έλενας! Δεν ακουγόταν πια αισχρά διασκεδαστική, ούτε βραχνή και φριχτή. Ακουγόταν όμως επιτακτική. Ερχόταν από κάποιο σημείο πίσω απ' την Μπόνι, και πέρασε μέσ' απ' το όνειρο σαν φρέσκο, ψυχρό αεράκι.

«Μπόνι, άκου! Τώρα! Ας μην καθυστερούμε!»

Τα πράγματα γύρω διαλύονταν – τα κοκαλιάρικα χέρια στους ώμους της Μπόνι· το νεκροταφείο με όλα αυτά που σέρνονταν· η δύσοσμη ατμόσφαιρα... Για μια στιγμή, η φωνή της Έλενας ακούστηκε καθαρά. Μετά όμως διακοπτόταν – σαν υπεραστικό τηλεφώνημα με πρόβλημα στη γραμμή.

«Αυτός διαστρεβλώνει τα πράγματα... τα αλλάζει! Δεν εί-

μαι τόσο δυνατή, όσο εκείνος...» Η Μπόνι έχασε μερικές λέξεις. «Αλλά αυτό είναι σημαντικό! Πρέπει να βρεις... τώρα αμέσως!» Η φωνή της αργόσβηνε.

«Έλενα, δε σε ακούω! Έλενα!»

«Να βρεις... μια εύκολη επίκληση με δύο συστατικά... αυτά που ήδη σου είπα...»

«Έλενασα!»

Η Μπόνι φώναζε ακόμη όταν τινάχτηκε καθιστή στο κρεβάτι της.

2

Αυτό θυμάμαι μόνο», κατέληξε η Μπόνι, ενώ βάδιζε μαζί με τη Μέρεντιθ στη Σανφλάουερ Στριτ, με τα ψηλά βικτοριανά σπίτια και στις δυο πλευρές της.

«Σίγουρα όμως ήταν η Έλενα;»

«Ναι. Και προσπαθούσε να μου πει κάτι στο τέλος. Αλλά τότε δεν την άκουγα πια. Άκουσα μόνο ότι ήταν κάτι σημαντικό, πάρα πολύ σημαντικό. Πώς σου φαίνονται όλα αυτά;»

«Τα σάντουιτς με τα ποντίκια και οι ανοιχτοί τάφοι;» ρώτησε η Μέρεντιθ, ανασηκώνοντας ένα από τα κομψά φρύνδια της. «Μου φαίνεται ότι μπερδεύεις τον Στίβεν Κινγκ με τον Λούις Κάρολ».

Η Μπόνι σκέφτηκε ότι η Μέρεντιθ είχε μάλλον δίκιο. Αλλά το όνειρο τριβέλιζε ακόμη το μυαλό της· τη βασάνιζε όλη τη μέρα, και είχε αφήσει στην άκρη όλες τις προηγούμενες ανησυχίες της. Καθώς όμως πλησίαζαν με τη Μέρεντιθ στο σπίτι της Κάρολιν, οι ανησυχίες εκείνες φούντωσαν πάλι.

Σκεφτόταν ότι έπρεπε να το είχε πει στη Μέρεντιθ κι έριξε μια αμήχανη πλάγια ματιά στο ψηλότερο κορίτσι. Δεν έπρεπε να αφήσει τη φίλη της να μπει εκεί μέσα απροετοίμαστη.

Η Μέρεντιθ κοίταξε τα φωτισμένα παράθυρα στο σπίτι της οδού Κουίν Αν και αναστέναξε. Έπειτα, κοιτάζοντας με απορία τη φίλη της, είπε: «Τα χρειάζεσαι πράγματι αυτά τα σκουλαρίκια απόψε;»

«Ναι, σίγουρα!» Τώρα ήταν αργά πια. Ας το εκμεταλλευό-

ταν, τουλάχιστον... «Θα τις λατρεύεις όταν τις δεις», πρόσθεσε δήθεν ανάλαφρα η Μπόνι, ακούγοντας και η ίδια την απελπισία στη φωνή της.

Η Μέρεντιθ κοντοστάθηκε. Παραξενεμένη, έψαξε με τα έξυπνα σκούρα μάτια της το πρόσωπο της φίλης της. Μετά χτύπησε την πόρτα. «Ελπίζω η Κάρολιν να έχει προγραμματίσει κάτι για απόψε, γιατί αλλιώς θα δυσκολευτούμε να τη σκαπουλάρουμε».

«Λες η Κάρολιν να σκοπεύει να μείνει στο σπίτι της σαββατόβραδο; Πλάκα κάνεις;» Η Μπόνι κρατούσε την ανάσα της για πολλή ώρα και είχε αρχίσει να ζαλίζεται. Το κουδουνιστό γέλιο της ακούστηκε τραχύ και ψεύτικο. «Τι ιδέα!» συνέχισε κάπως υστερικά, τη στιγμή που η Μέρεντιθ είπε «Μάλλον δεν είναι κανένας εδώ», και δοκίμαζε να γυρίσει το χερούλι της εξώπορτας. Σαν από τρελή παρόρμηση, η Μπόνι πρόσθεσε: «Τι μπούρδα!»

Έκπληκτη, με το χέρι στο χερούλι της πόρτας, η Μέρεντιθ γύρισε και την κοίταξε.

«Μπόνι», είπε ήρεμα, «τα έχεις χάσει εντελώς;»

«Όχι...» Με την αυτοπεποίθησή της συμπαράλια, η Μπόνι άρπαξε τη Μέρεντιθ από το μπράτσο και αναζήτησε γρήγορα το βλέμμα της. Η πόρτα άνοιγε από κάποιο αόρατο χέρι. «Ω Θεέ μου! Σε παρακαλώ, Μέρεντιθ, μη με σκοτώσεις...»

«Έκπληξη!» ακούστηκαν δυνατά τρεις φωνές.

«Χαμογέλα!» της σφύριξε η Μπόνι, σπρώχνοντας το ξαφνικά απρόθυμο κορμί της φίλης της στο ολοφώτεινο, θορυβώδες δωμάτιο με τη βροχή των χρυσαφένιων κομφετί. Αστραποβολώντας και για τις δυο τους, η Μπόνι είπε στη Μέρεντιθ μέσο' απ' τα σφιγμένα δόντια της: «Σκότωσέ με αργότερα –το αξίζω!– αλλά τώρα απλώς χαμογέλα!»

Πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού υπήρχαν μπαλόνια –από τα πολύ ακριβά!– κι ένα σωρό δώρα. Υπήρχε ακόμη μία σύν-

θεση με λουλούδια. Η Μπόνι πρόσεξε ότι οι ορχιδέες της σύνθεσης είχαν το ίδιο ακριβώς χρώμα με το ανοιχτοπράσινο φουλάρι της Κάρολιν. Ήταν ένα φουλάρι Hermès από φινό μετάξι, με σταφύλια και αμπελόφυλλα τέλεια σχεδιασμένα.

Πάω στοίχημα ότι στο τέλος θα φορέσει μία απ' αυτές τις ορχιδέες στα μαλλιά της, σκέφτηκε η Μπόνι.

Τα γαλανά μάτια της Σου Κάρσον ήταν λίγο ανήσυχα και το χαμόγελό της διστακτικό. «Ελπίζω, Μέρεντιθ, να μην είχες προγραμματίσει κάτι εξαιρετικό για απόψε», είπε.

«Τίποτε που να μην μπορώ να το κάνω μ' ένα σιδερολοστό χίλια κομμάτια!» απάντησε η Μέρεντιθ. Χαμογέλασε όμως στη Σου, με βεβιασμένη εγκαρδιότητα, και η Μπόνι χαλάρωσε. Η Σου, η Μπόνι, η Μέρεντιθ και η Κάρολιν ήταν πριγκίπισσες στη βασιλική αυλή της Έλενας στον Ετήσιο Χορό των Αποφοίτων. Εκτός από την Μπόνι και τη Μέρεντιθ, η Σου ήταν το μοναδικό κορίτσι στο σχολείο που πήρε το μέρος της Έλενας όταν όλοι οι άλλοι είχαν στραφεί εναντίον της. Στην κηδεία της είπε ότι η Έλενα θα ήταν πάντα η αληθινή βασίλισσα του Ρόμπερτ Ε. Λι. Στη μνήμη της Έλενας, μάλιστα, αποσύρθηκε από υποψήφια για Βασίλισσα του Χιονιού. Κανένας δεν μπορούσε να αντιπαθήσει τη Σου. Η Μπόνι σκέφτηκε ότι τα χειρότερα είχαν πια περάσει.

«Θέλω να τραβήξω μια φωτογραφία με όλες μας στον καναπέ», είπε η Κάρολιν, βάζοντάς τες πίσω από τη σύνθεση με τα λουλούδια. «Τράβηξέ τη εσύ, Βίκι. Εντάξει;»

Η Βίκι Μπένετ παρακολουθούσε σιωπηλή και αμέτοχη όλη την ώρα. «Φυσικά...» της απάντησε, διώχνοντας νευρικά από τα μάτια της τα μακριά ανοιχτοκάστανα μαλλιά της και σηκώνοντας τη φωτογραφική μηχανή.

Σαν να είναι υπηρέτρια, σκέφτηκε η Μπόνι, και τότε τη στράβωσε το φως του φλας.

Η φωτογραφία πολαρόντ εμφανίστηκε. Καθώς η Σου με την Κάρολιν γελούσαν και μιλούσαν, προσπαθώντας να καλύψουν την παγερή ευγένεια της Μέρεντιθ, η Μπόνι πρό-

σεξε κάτι. Ήταν μια ωραία φωτογραφία. Η Κάρολιν –με τα γυαλιστερά καστανοκόκκινα μαλλιά της και τις ανοιχτοπράσινες ορχιδέες μπροστά της– φαινόταν πιο εκθαμβωτική από ποτέ. Η Μέρεντιθ φαινόταν καρτερική και ειρωνική –αινιγματική, όμως, και πανέμορφη, χωρίς καν να προσπαθεί! Να και η ίδια: ένα κεφάλι πιο κοντή από τις άλλες, με ανακατωμένες τις κόκκινες μπούκλες της και με μια αμήχανη έκφραση στο πρόσωπό της. Το περίεργο, όμως, ήταν με τη φιγούρα δίπλα της στον καναπέ. Ήταν η Σου. Βεβαίως και ήταν η Σου! Για μια στιγμή, όμως, τα ξανθά μαλλιά και τα γαλάζια μάτια της Σου της φάνηκαν σαν να ανήκαν σε κάποια άλλη: κάποια που την κοιτούσε επιτακτικά, έτοιμη να της πει κάτι σημαντικό. Η Μπόνι έσμιξε τα φρύδια της και ανοιγόκλεισε γρήγορα τα μάτια της. Η φωτογραφία μπροστά της θόλωσε. Ταραγμένη, ένιωσε ένα ρίγος να διατρέχει τη σπονδυλική στήλη της.

Όχι! Στη φωτογραφία ήταν μόνο η Σου! Θα πρέπει να τρελάθηκε για μια στιγμή, ή να την είχε επηρεάσει η επιθυμία της Κάρολιν «να είναι πάλι όλες μαζί» – έτσι ακριβώς είχε πει.

«Θα τραβήξω εγώ την επόμενη», είπε η Μπόνι και τινάχτηκε όρθια. «Κάτσε, Βίκι, και σκύψε κοντά τους. Όχι! Πιο κοντά, πιο κοντά! Εκεί!» Όλες οι κινήσεις της Βίκι ήταν γρήγορες και νευρικές. Όταν άστραψε το φλας, τινάχτηκε σαν τρομαγμένο ζώο έτοιμο να το βάλει στα πόδια.

Η Κάρολιν, χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά σ' αυτή τη φωτογραφία, σηκώθηκε και πήγε στην κουζίνα. «Μαντέψτε τι θα φάμε αντί για τούρτα!» είπε. «Θα φτιάξω τη δική μου εκδοχή του “Θάνατος με Σοκολάτα”. Ελάτε! Πρέπει να με βοηθήσετε να λιώσουμε τη σοκολάτα». Την ακολούθησε η Σου και, μετά από έναν στιγμιαίο δισταγμό, και η Βίκι.

Με εξανεμισμένα και τα τελευταία ίχνη της προσπάθειάς της να έχει ευχάριστη έκφραση, η Μέρεντιθ κοίταξε την Μπόνι. «Έπρεπε να μου το είχες πει!»

«Το ξέρω...» Η Μπόνι χαμήλωσε για μια στιγμή συμβιβαστικά το κεφάλι της. Μετά, σήκωσε το βλέμμα της και χαμογέλασε πλατιά. «Αλλά τότε δε θα ερχόσουν, και δε θα τρώγαμε “Θάνατο με Σοκολάτα”!»

«Κι αυτό τα κάνει όλα μια χαρά;»

«Όσο να 'ναι, βοηθάει!» είπε η Μπόνι ανάλαφρα, σαν να έλεγε κάτι απολύτως λογικό. «Αλλά –στ' αλήθεια, τώρα!– δε φαίνεται ότι θα περάσουμε και τόσο άσχημα. Η Κάρολιν προσπαθεί πράγματι να είναι ευγενική. Άσε που είναι καλό και για τη Βίκι, που βγήκε από το σπίτι της...»

«Δε φαίνεται πάντως να της κάνει καλό», είπε η Μέρεντιθ κοφτά. «Μοιάζει σαν να πρόκειται να πάθει καρδιακή προσβολή».

«Μάλλον είναι απλώς νευρική...» Η Μπόνι πίστευε ότι η Βίκι είχε κάθε λόγο να είναι νευρική. Είχε περάσει σαν υπνωτισμένη ολόκληρο σχεδόν το προηγούμενο φθινόπωρο. Την τρέλαινε σιγά σιγά μια ακατανόητη δύναμη. Κανένας δεν περίμενε ότι θα τα βγάλει πέρα με όλο αυτό τόσο καλά, όσο τα είχε καταφέρει.

Η Μέρεντιθ εξακολουθούσε να είναι συνοφρωμένη. «Ευτυχώς», είπε η Μπόνι για παρηγοριά, «που δεν είναι σήμερα τα γενέθλιά σου».

Η Μέρεντιθ σήκωσε τη φωτογραφική μηχανή και τη στριφογύρισε στα χέρια της. Με χαμηλωμένο ακόμη το βλέμμα της, είπε: «Είναι».

«Τι;» Η Μπόνι την κοίταξε με γουρλωμένα μάτια και τη ρώτησε πιο δυνατά: «Τι είπες, Μέρεντιθ;»

«Είπα ότι, στην πραγματικότητα, τα γενέθλιά μου είναι σήμερα. Η Κάρολιν θα το έμαθε μάλλον από τη μαμά της. Πολύ καιρό πριν, η μαμά της έκανε παρέα με τη δική μου μαμά».

«Μα τι λες; Τα γενέθλιά σου ήταν την περασμένη βδομάδα· στις 30 Μαΐου».

«Όχι, δεν ήταν! Είναι σήμερα, στις 6 Ιουνίου. Αλήθεια σου λέω. Έτσι γράφει το δίπλωμα οδήγησης και όλα τα άλλα χαρ-

τιά μου. Οι γονείς μου άρχισαν να μου τα γιορτάζουν μια βδομάδα νωρίτερα, γιατί η βη Ιουνίου τούς αναστάτωνε πάρα πολύ. Ήταν η μέρα που είχε δεχτεί επίθεση ο παππούς μου, και τρελάθηκε». Η Μπόνι είχε μείνει άφωνη, με κομμένη την ανάσα, αλλά η Μέρεντιθ πρόσθεσε ψύχραιμα: «Προσπάθησε να σκοτώσει τη γιαγιά μου. Προσπάθησε να σκοτώσει κι εμένα...» Η Μέρεντιθ ακούμπησε προσεκτικά τη φωτογραφική μηχανή στο τραπέζακι του σαλονιού, ακριβώς στο κέντρο. «Πρέπει τώρα να πάμε στην κουζίνα...» είπε σιγανά. «Μου μυρίζει σοκολάτα».

Η Μπόνι ένιωθε να έχει παραλύσει, αλλά το μυαλό της ξανάρχισε να λειτουργεί. Θυμόταν αμυδρά ότι η Μέρεντιθ της είχε ξαναμιλήσει γι' αυτό, αλλά τότε δεν της είχε πει όλη την αλήθεια. Ούτε της είχε πει πότε ακριβώς είχε συμβεί αυτό.

«Είχε δεχτεί επίθεση... όπως η Βίκι εννοείς;» κατάφερε να τη ρωτήσει. Δεν μπορούσε να πει τη λέξη «βρικόλακας», αλλά ήξερε ότι η Μέρεντιθ θα καταλάβαινε.

«Όπως ακριβώς η Βίκι», είπε η Μέρεντιθ. «Έλα», πρόσθεσε, ακόμη πιο σιγανά. «Μας περιμένουν. Δεν ήθελα να σε αναστατώσω».

Η Μέρεντιθ δε θέλει να αναστατωθώ, και δε θα αναστατωθώ! σκεφτόταν η Μπόνι καθώς έχυne το ζεστό σιρόπι σοκολάτας πάνω στο σοκολατένιο κέικ και το παγωτό σοκολάτα. Όμως, αν και είμαστε φίλες από την Α' Δημοτικού, αυτό το μυστικό δε μου το είχε ξαναπεί ποτέ.

Για μια στιγμή, ανατρίχιασε. Κάποια λόγια τής ήρθαν ξαφνικά στο νου, σαν να είχαν ξεγλιστρήσει από τις πιο σκοτεινές γωνιές του μυαλού της.

Κανένας δεν είναι αυτό που φαίνεται.

Την είχε προειδοποιήσει γι' αυτό η Ονόρια Φελ την περασμένη χρονιά, τότε που τη χρησιμοποιούσε ακόμη σαν φερέφωνο, και η πρόβλεψη είχε βγει ανατριχιαστικά αληθινή.

Η Μπόνι κούνησε αποφασιστικά το κεφάλι της. Δε θα το σκεφτόταν αυτό εκείνη τη στιγμή. Έπρεπε να σκεφτεί το πάρτι. Και, όσο μπορώ, θα προσπαθήσω να είναι ένα καλό πάρτι, και να περάσουμε όλες καλά, τόνισε στον εαυτό της.

Ανέλπιστα, δε δυσκολεύτηκε τελικά και τόσο να τα καταφέρει να περάσουν όλες καλά. Στην αρχή, η Μέρεντιθ και η Βίκι δε συμμετείχαν πολύ στην κουβέντα. Η Μπόνι, ωστόσο, προσπαθούσε να συμπεριφέρεται στη Βίκι όσο πιο φυσικά γινόταν. Η Μέρεντιθ, επιπλέον, δεν μπόρεσε να παραμείνει αποστασιοποιημένη όταν άνοιγε τα στοίβαγμένα στο τραπεζάκι του σαλονιού δώρα της – όλα τυλιγμένα με λαμπερά χρωματιστά χαρτιά. Μέχρι να φτάσει στο τελευταίο, είχαν αρχίσει όλες να μιλάνε και να γελάνε. Η εκεχειρία και η ανεκτικότητα συνεχίστηκαν όταν ανέβηκαν στο υπνοδωμάτιο της Κάρολιν για να δουν τα ρούχα, τα cd και τα άλμπουμ με τις φωτογραφίες της. Γύρω στα μεσάνυχτα, ξάπλωσαν σε υπνόσακους και συνέχισαν την κουβέντα.

«Τι γίνεται με τον Άλαρικ;» ρώτησε η Σου τη Μέρεντιθ.

Ο Άλαρικ Σάλτσμαν ήταν κατά κάποιον τρόπο ο φίλος της Μέρεντιθ. Είχε πτυχίο από το Πανεπιστήμιο του Ντιουκ και είχε ειδικευτεί στην παραψυχολογία. Τον είχαν καλέσει στο Φελς Τσερτς την περασμένη χρονιά, όταν άρχισαν οι επιθέσεις των βρικολάκων. Παρόλο που στην αρχή τον αντιμετώπιζαν εχθρικά, στο τέλος έγινε σύμμαχός τους: έγινε φίλος τους.

«Είναι στη Ρωσία», είπε η Μέρεντιθ. «Έχεις ακούσει για την Περεστρόικα; Θέλει να μάθει πώς αντιμετώπιζαν τους ανθρώπους με πνευματιστικές ικανότητες κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου».

«Τι θα του πεις όταν θα ξαναγυρίσει;» τη ρώτησε ξαφνικά η Κάρολιν.

Την ερώτηση αυτή θα ήθελε και η Μπόνι να την κάνει στη Μέρεντιθ. Ο Άλαρικ ήταν τέσσερα σχεδόν χρόνια μεγαλύτερος από τη Μέρεντιθ, και η Μέρεντιθ του είχε πει να την πε-

ριμένει μέχρι να αποφοιτήσει για να συζητήσουν το μέλλον τους. Τώρα η Μέρεντιθ έμπαινε πια στα δεκαοχτώ, και σε δυο βδομάδες είναι η αποφοίτηση, σκέφτηκε η Μπόνι. Τι θα έκανε μετά;

«Δεν έχω αποφασίσει», είπε σοβαρά εκείνη. «Ο Άλarik θέλει να πάω στο Ντιουκ, και με έχουν δεχτεί εκεί, αλλά δεν είμαι ακόμη σίγουρη. Πρέπει να το σκεφτώ...»

Πάλι καλά, σκέφτηκε η Μπόνι. Η αλήθεια ήταν ότι ήθελε η Μέρεντιθ να πάει στο Κολέγιο Μπουν Τζούνιορ –εκεί που θα πήγαινε και η ίδια– και όχι να φύγει μακριά και να παντρευτεί· ούτε να αρραβωνιαστεί. Ήταν ανόητο να κάνει μόνιμο δεσμό τόσο μικρή. Η ίδια η Μπόνι ήταν γνωστή για τις πάμπολλες σχέσεις της, καθώς και για το ότι άφηνε τον έναν κι έβρισκε τον επόμενο, ανάλογα με τα κέφια της. Όσο εύκολα ερωτευόταν, εξίσου εύκολα τους ξεπερνούσε.

«Εγώ δεν έχω συναντήσει ακόμη τον άντρα που να αξίζει να του μείνω πιστή», είπε.

Όλες γύρισαν και την κοίταξαν. Η Σου, στηρίζοντας το πηγούνι στις παλάμες της, τη ρώτησε: «Ούτε καν ο Στέφαν δεν θα μπορούσε να είναι τέτοιος άντρας;»

Η Μπόνι έπρεπε να το περιμένει. Με μοναδικό φωτισμό το χαμηλό φως του πορτατίφ στο κομοδίνο, και με μοναδικό εξωτερικό ήχο το θρόισμα των φύλλων στις κλαίουσες ιτιές, ήταν αναπόφευκτο ότι η συζήτηση θα γύριζε στον Στέφαν και στην Έλενα.

Ο Στέφαν Σαλβατόρε και η Έλενα Γκίλμπερτ ήταν ήδη κάτι σαν θρύλος στην πόλη· κάτι σαν τον Ρωμαίο και την Ιουλιέτα. Όταν ο Στέφαν είχε πρωτοέρθει στο Φελς Τσερτς, όλα τα κορίτσια τον ήθελαν. Και η Έλενα –το πιο όμορφο, το πιο δημοφιλές και συνάμα το πιο απρόσιτο κορίτσι στο σχολείο– τον ήθελε κι εκείνη. Συνειδητοποίησε τον κίνδυνο μόνο αφού τον είχε κερδίσει. Ο Στέφαν δεν ήταν αυτό που φαινόταν. Είχε ένα μυστικό πολύ πιο σκοτεινό απ’ όσο θα μπορούσε κανείς ποτέ να φανταστεί. Είχε κι έναν αδελφό, τον

Ντέιμον, που ήταν ακόμη πιο μυστηριώδης από τον ίδιο· ήταν και επικίνδυνος! Η Έλενα βρέθηκε ανάμεσα στα δύο αδελφια. Αγαπούσε τον Στέφαν, αλλά ένιωθε και μια ακαταμάχητη έλξη από την έλλειψη φραγμών του Ντέιμον. Τελικά, είχε θυσιάσει για να σώσει και τους δύο και για να ξαναζωντανέψει η αδελφική αγάπη τους.

«Ο Στέφαν ίσως... αν είσαι η Έλενα!» μουρμούρισε η Μπόνι, τονίζοντάς το. Η ατμόσφαιρα είχε αλλάξει. Μιλούσαν χαμηλόφωνα, λίγο λυπημένες – όπως ακριβώς απαιτούσαν οι νυχτερινές εκμυστηρεύσεις.

«Ακόμη δεν το πιστεύω ότι η Έλενα πέθανε», είπε σιγανά η Σου κουνώντας το κεφάλι και κρατώντας κλειστά τα μάτια της. «Ένας άνθρωπος πολύ πιο ζωντανός από τους περισσότερους γύρω μας...»

«Η φλόγα της φώτιζε περισσότερο», είπε η Μέρεντιθ, κοιτώντας τα σχέδια που έκανε στο ταβάνι το χρυσορόδινο φως από το πορτατίφ. Η Μέρεντιθ μίλησε σιγανά και με ένταση, και η Μπόνι σκέφτηκε ότι αυτά τα λόγια περιέγραφαν την Έλενα καλύτερα απ' οτιδήποτε άλλο είχε ακούσει.

«Μερικές φορές τη μισούσα, αλλά ποτέ δεν μπόρεσα να την αγνοήσω», παραδέχτηκε η Κάρολιν, με μισόκλειστα τα πράσινα μάτια της καθώς το θυμόταν. «Δεν ήταν ένας άνθρωπος που μπορούσες να αγνοήσεις».

«Αυτό που έμαθα από το θάνατό της», είπε η Σου, «είναι ότι μπορεί να συμβεί στον καθένα μας. Δεν μπορείς να αφήνεις τη ζωή να χάνεται, γιατί ποτέ δεν ξέρεις πόση σου μένει».

«Μπορεί να σου μένουν εξήντα χρόνια, ή εξήντα λεπτά», συμφώνησε χαμηλόφωνα η Βίκι. «Οποιαδήποτε από εμάς μπορεί να πεθάνει απόψε».

Η Μπόνι στριφογύρισε αναστατωμένη. Αλλά, πριν προλάβει να πει κάτι, η Σου επανέλαβε: «Ακόμη δεν το πιστεύω ότι η Έλενα έφυγε για πάντα. Μερικές φορές νιώθω σαν να είναι κάπου κοντά».

«Κι εγώ το ίδιο νιώθω», είπε αλαφιασμένη η Μπόνι. Απ' το

μυαλό της πέρασε το Γουόρμ Σπρινγκς και, για μια στιγμή, της φάνηκε πιο ζωντανό από το αμυδρά φωτισμένο δωμάτιο της Κάρολιν. «Χθες βράδυ την είδα στον ύπνο μου. Είχα την αίσθηση ότι ήταν πράγματι εκείνη και ότι προσπαθούσε να μου πει κάτι. Την ίδια αίσθηση έχω ακόμη και τώρα», είπε κοιτώντας τη Μέρεντιθ.

Τα άλλα κορίτσια την κοιτούσαν σιωπηλά. Παλιότερα, θα είχαν όλες γελάσει αν η Μπόνι υπαινισσόταν κάτι υπερφυσικό, αλλά τώρα πια δε γελούσαν. Οι πνευματιστικές ικανότητές της ήταν αναμφισβήτητες, μυστηριώδεις και λίγο τρομακτικές.

«Αλήθεια;» είπε με κομμένη την ανάσα η Βίκι.

«Τι νομίζεις ότι προσπαθούσε να σου πει;» τη ρώτησε η Σου.

«Δεν ξέρω. Στο τέλος προσπαθούσε με όλη της τη δύναμη να μείνει σε επαφή μαζί μου, αλλά δεν τα κατάφερε».

Έπεσε πάλι σιωπή. Μετά η Σου, διστακτικά, μ' έναν σχεδόν ανεπαίσθητο κόμπο στη φωνή της, είπε: «Μήπως... θα μπορούσες εσύ να έρθεις σε επαφή μαζί της;»

Το ίδιο είχαν αναρωτηθεί όλες. Η Μπόνι κοίταξε τη Μέρεντιθ. Η τετράγωνη λογική της είχε αφηφήσει νωρίτερα το όνειρο, αλλά εκείνη τη στιγμή κοιτούσε κατάματα και απολύτως σοβαρά τη φίλη της.

«Δεν ξέρω...» είπε η Μπόνι αργά. Εικόνες του εφιάλτη συνέχιζαν να στροβιλίζονται γύρω της. «Δε θέλω να υπνωτιστώ και να γίνω έρμαιο της διάθεσης κάποιου... οτιδήποτε, τέλος πάντων, μπορεί να υπάρχει εκεί έξω. Αυτό είναι μέσα μου ξεκάθαρο».

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος επικοινωνίας με τους νεκρούς; Ο πίνακας Ουίγια*, για παράδειγμα, ή κάτι άλλο;» ρώτησε η Σου.

---

* Έχει πάρει την ονομασία του από τις λέξεις «ουί» και «για», οι οποίες σημαίνουν «ναι» στα γαλλικά και στα γερμανικά αντίστοιχα· λέξεις που αποτελούν τις απαντήσεις των πνευμάτων στις ερωτήσεις

«Οι γονείς μου έχουν έναν πίνακα Ουίγια!» είπε η Κάρολιν – κάπως δυνατά· με ενθουσιασμό ίσως. Ξαφνικά χάθηκε η ήρεμη, χαμηλών τόνων διάθεση όλων και μια ακαθόριστη ένταση πλημμύρισε την ατμόσφαιρα. Όλες ανακάθισαν και κοιτούσαν σκεφτικές η μία την άλλη. Ακόμη και η Βίκι φαινόταν προβληματισμένη, παρά την τρομάρα της.

«Θα είχε αποτέλεσμα;» ρώτησε η Μέρεντιθ την Μπόνι.

«Γιατί δεν το δοκιμάζουμε;» αναρωτήθηκε δυνατά η Σου.

«Τολμάμε όμως; Αυτό είναι το σωστό ερώτημα», είπε η Μέρεντιθ. Για άλλη μια φορά, η Μπόνι βρέθηκε με όλα τα βλέμματα στραμμένα πάνω της. Δίστασε για μια ακόμη στιγμή και μετά ανασήκωσε τους ώμους της. Η υπερένταση της ανακάτευε το στομάχι.

«Γιατί όχι;» είπε. «Τι έχουμε να χάσουμε;»

Η Κάρολιν κοίταξε τη Βίκι. «Βίκι, υπάρχει μια ντουλάπα στο κάτω μέρος της σκάλας. Ο πίνακας Ουίγια πρέπει να είναι εκεί μέσα, στο πάνω ράφι, μαζί με διάφορα άλλα παιχνίδια».

Δεν της είπε καν: *Μπορείς, σε παρακαλώ, να τον φέρεις;* Η Μπόνι συνοφρυώθηκε και πήγε κάτι να πει, αλλά η Βίκι είχε ήδη βγει από το δωμάτιο.

«Θα μπορούσες να είσαι λίγο πιο ευγενική», είπε στην Κάρολιν. «Τι είναι αυτό τώρα; Η δική σου εκδοχή της διαβολικής μητριάς της Σταχτοπούτας;»

«Έλα τώρα, Μπόνι!» είπε νευριασμένη η Κάρολιν. «Είναι τυχερή που την καλέσαμε και μόνο – και το ξέρει!»

«Για δες που εγώ νόμιζα ότι την είχε εξουθενώσει η ανωτερότητα όλων μας!» είπε ξερά η Μέρεντιθ.

«Και, επιπλέον...» συνέχισε η Μπόνι, αλλά ξαφνικά πά-

που τους τίθενται κατά τις πνευματιστικές συγκεντρώσεις. Πρόκειται για έναν ξύλινο πίνακα με γράμματα, αριθμούς και άλλα σύμβολα στην περιφέρεια ενός κύκλου και ένα ανεξάρτητα κινούμενο στοιχείο που χρησιμοποιείται για τις ερωτήσεις και τις απαντήσεις. Πηγή: www.diakrisis.gr και www.e-shop.gr. (Σ.τ.Ε.)

γωσε. Ο θόρυβος που ακούστηκε ήταν σιγανός, οξύς, και τελικά αργόσβησε. Ήταν όμως ουρλιαχτό – δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Ακολούθησε νεκρική σιγή και, κατόπιν, απανωτές διαπεραστικές στριγκλιές.

Για μια στιγμή, τα κορίτσια στο δωμάτιο μαρμάρωσαν. Μετά όρμησαν όλες στο διάδρομο και κατέβηκαν τρέχοντας τα σκαλιά.

«Βίκι!» Η Μέρεντιθ, με τα μακριά πόδια της, έφτασε πρώτη κάτω. Η Βίκι στεκόταν μπροστά στην ντουλάπα, με τα μπράτσα της απλωμένα σαν να ήθελε να προστατέψει το πρόσωπό της. Γαντζώθηκε από τη Μέρεντιθ και συνέχισε να στριγκλίζει.

«Τι είναι, Βίκι;» τη ρώτησε κοφτά η Κάρολιν, και ακούστηκε περισσότερο θυμωμένη παρά φοβισμένη. Κουτιά με επιτραπέζια παιχνίδια ήταν πεσμένα στο δάπεδο και παντού τριγύρω ήταν σκορπισμένα σημαϊάκια της Μονόπολης και κάρτες του Trivial Pursuit. «Γιατί ουρλιάζεις;»

«Με γράπωσε! Είχα τεντώσει τα χέρια μου για να φτάσω στο πάνω ράφι και κάτι με γράπωσε από τη μέση!»

«Από πίσω;»

«Όχι. Ήταν μέσα στην ντουλάπα!»

Η Μπόνι, αλαφιασμένη, κοίταξε την ανοιχτή ντουλάπα. Είδε ένα αδιαπέραστο τείχος από κρεμασμένα χειμερινά ρούχα, που μερικά μάλιστα έφταναν ως το δάπεδο. Η Μέρεντιθ τραβήχτηκε απαλά από τη Βίκι, σήκωσε μια ομπρέλα κι άρχισε να σκουντάει τα παλτά.

«Μη...» είπε άθελά της η Μπόνι, αλλά η ομπρέλα συναντούσε μόνο την αντίσταση των ρούχων. Η Μέρεντιθ, με την ομπρέλα, έσπρωξε τα παλτά στο πλάι και αποκάλυψε τον γυμνό πίσω τοίχο της κέδρινης ντουλάπας.

«Βλέπεις; Κανένας δεν είναι εκεί», είπε ανάλαφρα. «Υπάρχουν όμως όλα αυτά τα μανίκια των παλτών. Αν έγειρες αρκετά μέσα, πάω στοίχημα ότι η αίσθηση πιθανόν να ήταν ότι σε έκλειναν μέσα τους τα μπράτσα κάποιου».

Η Βίκι έκανε ένα βήμα μπροστά. Άγγιξε ένα μανίκι που κρεμόταν και μετά κοίταξε το ράφι ψηλά. Κατόπιν, κάλυψε με τις παλάμες της το πρόσωπό της – τα μακριά μεταξένια μαλλιά της έπεσαν μπροστά. Για μια φριχτή στιγμή, η Μπό-νι νόμιζε ότι έκλαιγε. Αλλά μετά άκουσε τα νευρικά γέλια της.

«Ω Θεέ μου! Νόμιζα πράγματι... Ω είμαι τόσο χαζή! Θα τα μαζέψω όλα», είπε η Βίκι.

«Αργότερα!» είπε αποφασιστικά η Μέρεντιθ. «Πάμε τώρα στο σαλόνι».

Καθώς απομακρύνονταν, η Μπόνι έριξε μια τελευταία ματιά στην ντουλάπα.

Όταν μαζεύτηκαν όλες γύρω απ' το τραπεζάκι του σαλονιού, έχοντας σβήσει αρκετά φώτα για να δημιουργήσουν ατμόσφαιρα, η Μπόνι άγγιξε ελαφρά με τα δάχτυλά της τον μικρό πλαστικό δείκτη. Ποτέ άλλοτε δεν είχε χρησιμοποιήσει τον πίνακα Ουίγια, αλλά ήξερε πώς να το κάνει. Ο δείκτης κινούνταν από γράμμα σε γράμμα, και σχημάτιζε τις λέξεις κάποιου μηνύματος – αν, βεβαίως, τα πνεύματα ήθελαν να μιλήσουν...

«Πρέπει όλες να αγγίζουμε το δείκτη», είπε η Μπόνι. Κοίταζε τα άλλα κορίτσια καθώς το έκαναν. Τα δάχτυλα της Μέρεντιθ ήταν μακριά και λεπτοκαμωμένα, της Σου αδύνατα και κατέληγαν σε οβάλ νύχια· η Κάρολιν είχε βάψει τα νύχια της μ' ένα γυαλιστερό μπρούντζινο χρώμα και τα νύχια της Βίκι ήταν φαγωμένα.

«Τώρα κλείνουμε όλες τα μάτια μας και συγκεντρωνόμαστε», είπε ξανά σιγανά η Μπόνι. Καθώς τα κορίτσια υπάκουαν, ακούστηκαν σύντομοι συριστικοί ήχοι. Μια μυστηριακή ατμόσφαιρα είχε αρχίσει να τις επηρεάζει όλες.

«Σκεφτείτε την Έλενα. Φέρτε τη μορφή της στο νου σας. Είναι κάπου έξω, και θέλουμε να τη φέρουμε εδώ».

Στο μεγάλο δωμάτιο επικρατούσε σιγή. Στο σκοτάδι, πίσω από τα κλειστά της βλέφαρα, η Μπόνι είδε ανοιχτόχρωμα χρυσαφιά μαλλιά και μάτια στο χρώμα του λαζουρίτη.

«Έλα, Έλενα!» ψιθύρισε. «Μίλησέ μου...»

Ο δείκτης άρχισε να κινείται.

Καμιά δεν τον έσπρωχνε, γιατί όλες τον άγγιζαν σε διαφορετικά σημεία. Παρ' όλα αυτά, το μικρό πλαστικό τρίγωνο άρχισε να γλιστράει απαλά και σταθερά. Μέχρι να σταματήσει ο δείκτης, η Μπόνι κρατούσε τα μάτια της κλειστά. Μετά τα άνοιξε. Ο δείκτης έδειχνε ΝΑΙ.

Από τα χείλη της Βίκι ξέφυγε κάτι σαν σιγανό αναφιλητό.

Η Μπόνι κοίταξε τα άλλα κορίτσια. Η Κάρολιν ανάσαινε γρήγορα, με μισόκλειστα τα πράσινα μάτια της. Η Σου ήταν η μόνη που κρατούσε ακόμη τα μάτια της κλειστά. Η Μέρεντιθ φαινόταν χλωμή.

Όλες περίμεναν ότι η Μπόνι θα ήξερε τι να κάνει.

«Συνεχίστε να είστε συγκεντρωμένες», τους είπε η Μπόνι. Ένωθε απροετοίμαστη και λίγο ανόητη, έτσι όπως μιλούσε στο κενό. Αλλά αυτή ήταν η ειδική, και έτσι έπρεπε να κάνει.

«Εσύ είσαι, Έλενα;» είπε.

Ο δείκτης έκανε ένα μικρό κύκλο και ξαναγύρισε στο ΝΑΙ.

Η Μπόνι ένωσε ξαφνικά την καρδιά της να χτυπάει τόσο δυνατά, που φοβήθηκε ότι τα δάχτυλά της θα άρχιζαν να τρέμουν. Η αίσθηση του πλαστικού δείκτη κάτω απ' τις άκρες των δαχτύλων της ήταν εκείνη τη στιγμή διαφορετική – σαν να είχε ηλεκτριστεί, σαν να κυλούσε μέσα του κάποια υπερφυσική ενέργεια. Δεν ένωθε πια ανόητη. Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της· είδε ότι και η Μέρεντιθ είχε βουρκώσει, και ότι της έγνεφε καταφατικά.

«Πώς μπορούμε να είμαστε σίγουρες;» είπε η Κάρολιν δυνατά και καχύποπτα.

Η Κάρολιν δεν αισθάνεται τίποτε απ' όσα κάνω, σκέφτηκε η Μπόνι. Είναι εντελώς ξένη προς οτιδήποτε πνευματιστικό.

Ο δείκτης κινούνταν πάλι, αγγίζοντας όμως γράμματα τώρα. Κινούνταν τόσο γρήγορα, που η Μέρεντιθ μόλις προλάβαινε να συλλαβίσει το μήνυμα. Αλλά το μήνυμα ήταν σαφές, ακόμη και χωρίς σημεία στίξης.

ΚΑΡΟΛΙΝ ΜΗΝ ΕΙΣΑΙ ΖΩΝΤΟΒΟΛΟ έγραψε. ΕΙΣΑΙ ΤΥΧΕΡΗ ΠΟΥ ΣΟΥ ΜΙΛΑΩ ΚΑΙ ΜΟΝΟ

«Αυτή είναι σίγουρα η Έλενα», είπε ξερά η Μέρεντιθ.

«Ναι αλλά...»

«Σκάσε, Κάρολιν!» είπε η Μπόνι. «Έλενα, χαίρομαι τόσο πολύ που...» Η φωνή της κόπηκε από τη συγκίνηση, και πήγε να ξαναπροσπαθήσει.

ΜΠΟΝΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΧΡΟΝΟΣ ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΜΥΞΟΚΛΑΙΣ ΚΙ ΑΡΧΙΣΕ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Κι αυτή η Έλενα ήταν, σκέφτηκε η Μπόνι, και συνέχισε: «Σε είδα στον ύπνο μου χθες βράδυ...»

ΤΣΑΪ

«Ναι!» Η καρδιά της Μπόνι χτυπούσε πιο γρήγορα από ποτέ. «Ήθελα να σου μιλήσω, αλλά όλα έγιναν αλλόκοτα... και, μετά, η επικοινωνία μας κοβόταν συνέχεια...»

ΜΠΟΝΙ ΜΗΝ ΥΠΝΩΤΙΣΤΕΙΣ ΟΧΙ ΥΠΝΩΣΗ ΟΧΙ ΥΠΝΩΣΗ

«Εντάξει!» Αυτό απαντούσε στην ερώτησή της, και η Μπόνι ένιωσε ανακούφιση όταν το διάβασε.

ΑΔΙΣΤΑΚΤΕΣ ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΚΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΠΟΛΥ ΚΑΚΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΕΔΩ ΕΞΩ

«Σαν τι;» ρώτησε η Μπόνι, γέρνοντας πιο κοντά στον πίνακα. «Σαν τι;»

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΧΡΟΝΟΣ! Ο δείκτης φάνηκε να προσθέτει το θαυμαστικό. Τιναζόταν βίαια από γράμμα σε γράμμα, λες και η Έλενα ήταν σχεδόν αδύνατον να συγκρατήσει την ανυπομονησία της. ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΣΧΟΛΗΜΕΝΟΣ ΚΙ ΕΤΣΙ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΟΛΥΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΚΟΥΣΤΕ ΟΤΑΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΒΓΕΙΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΤΕ

«Κινδυνεύουμε;» επανέλαβε η Βίκι και φάνηκε σαν να ήταν έτοιμη να τιναχτεί από την καρέκλα της και να το βάλει στα πόδια.

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΑΚΟΥΣΤΕ ΠΡΩΤΑ ΟΛΗ Η ΠΟΛΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

«Τι να κάνουμε;» ρώτησε η Μέρεντιθ.

ΧΡΕΙΑΖΕΣΤΕ ΒΟΗΘΕΙΑ ΔΕ ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕΤΕ ΜΟΝΕΣ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΤΙΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΜΙΑ ΜΑΓΙΚΗ ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΣΤΑΤΙΚΟ ΕΙΝΑΙ Μ...

Χωρίς προειδοποίηση, ο δείκτης τινάχτηκε μακριά από τα γράμματα κι άρχισε να τρέχει πέρα-δώθε πάνω στον πίνακα. Έδειξε την τυποποιημένη απεικόνιση του φεγγαριού, μετά τον ήλιο και, τελικά, το όνομα των κατασκευαστών του επιτραπέζιου παιχνιδιού.

«Έλενα!»

Ο δείκτης τινάχτηκε πάλι πάνω στα γράμματα.

ΚΙ ΑΛΛΟ ΠΟΝΤΙΚΙ ΚΙ ΑΛΛΟ ΠΟΝΤΙΚΙ ΚΙ ΑΛΛΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

«Τι συμβαίνει;» ξεφώνησε η Σου, γουρλώνοντας τα μάτια.

Η Μπόνι είχε κατατρομάξει. Ο δείκτης παλλόταν από ενέργεια – μια σκοτεινή απειλητική ενέργεια, που της τρυπούσε τα δάχτυλα σαν σταγόνες μαύρης πίσσας που κοχλάζει. Συνέχισε να νιώθει, ωστόσο, το τρεμουλιαστό αργυρόλευκο ρυάκι της παρουσίας της Έλενας, που πολεμούσε αυτή την ενέργεια. «Μην αφήνετε το δείκτη!» ξεφώνισε γεμάτη απελπισία. «Μην τραβάτε τα δάχτυλά σας από πάνω του!»

ΠΟΝΤΙΚΙΑΑΣΠΗΣΑΣΣΚΟΤΩΝΕΙ, έγραψε ο δείκτης, ασυγκράτητος πια. ΑΙΜΑΑΙΜΑΑΙΜΑ. Και μετά... ΜΠΟΝΙ ΒΓΕΙΤΕ ΕΞΩ ΤΡΕΞΤΕ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΤΡΕΞΤΕ ΤΡΕΞΤΕ ΤΡΕ...

Ο δείκτης τινάζοταν ξέφρενα. Ξέφυγε από τα δάχτυλα της Μπόνι, κινήθηκε μακριά πάνω στον πίνακα, πετάχτηκε με ορμή έξω απ' αυτόν και διέσχισε τον αέρα, σαν να τον είχε πετάξει κάποιος μακριά. Η Βίκι ούρλιαξε. Η Μέρεντιθ τινάχτηκε όρθια.

Και τότε έσβησαν όλα τα φώτα. Το σπίτι βυθίστηκε στο σκοτάδι.

ΤΟ ΦΩΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ένας Παλιός –έτσι ονόμαζαν τους βρικόλακες που η αρχή της ύπαρξής τους χανόταν στα βάθη του χρόνου– θα κάνει ανάστατους τους κατοίκους του Φελς Τσερτς και θα κινητοποιήσει όλες τις δυνάμεις του Καλού –μαζί τους και ο Ντέιμον– να τον πολεμήσουν.

Η Έλενα θα γίνει η προστάτιδα της πόλης της και θα κατευθύνει, σαν φωτεινή λαμπάδα, τα «ανήσυχια πνεύματα» στον πόλεμο εναντίον του.

Βρικόλακες και λυκάνθρωποι θα δώσουν τον υπέρ πάντων αγώνα, αλλά τελικά το φως θα υπερισχύσει του σκότους.

Ο Στέφαν και η Έλενα, στο μεταίχμιο των δύο κόσμων, κάτω από την πανσέληνο του θερινού ηλιοστασίου, θα ξανασμίξουν, και η χαρά φαίνεται να μπαίνει και πάλι στις καρδιές των ανθρώπων στην πόλη.

**Το τέταρτο βιβλίο της σειράς
έρωτα και τρόμου VAMPIRE DIARIES
θα σας συναρπάσει.**

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΡΩΤΑ
ΒΙΒΛΙΑ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 06525

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ